

Двапут ништа је ништа

Пише: Миодраг Зарковић
субота, 21 март 2009 14:43

(Поводом текста [„Ана и Јелена као Соња и Наташа“](#), Време, 12. март 2009)

Морао је да напише нешто у одбрану Ане Ивановић и Јелене Јанковић. Биле су изложене „правом таблоидном дифамацијском терору“ и он заиста није имао другог избора него да их узме у заштиту. Забога, оне су се сликале с Клинтоном и само због тога су сатанизоване у српским медијима – како би он после смео да погледа себе у огледалу ако би пропустио ову прилику за обрачун са својим вечним непријатељем, српским парапатриотизмом?! Ко ће бити Анин и Јеленин (што да не и Клинтонов) медијски телохранитељ, ако не он?!

Најпре није знао шта да напише. На памет му није падало ништа. А онда се досетио. Онда му је на памет пало – Ништа! Дабоме, све те који насрћу на Ану и Јелену прогласиће за Ништа. Њих две су Нешто, они који их нападају су Ништа... Сјајно! Још боље, неће само прогласити, него ће и доказати: њих две освајају турнире; ови који их нападају нису освојили ниједан; жао ми је, господо, али што би рекао Софроније, цифре не лажу, оне су Нешто, а ви сте Ништа. Крај приче!

У ствари, није крај. Волели би они, парапатриоте, да је то крај, али не, он неће да их пусти пре него што их тотално порази. Сад кад им је објаснио да су Ништа, сад ће да им скреше још Штошта: разгаћени никоговићи и дегенерици... маса сивих типова... цуловска духовитост... Рећи ће им, па нек' се пуше!

Да можда не претерује? Да не прелази границу доброг укуса? Ма хајдете, молим вас, па он зна енглески! Како неко ко зна енглески може да пређе границу доброг укуса?! Ах, да, енглески. Умало да заборави да би требало додати пар речи на енглеском...

Умало да заборави и саборце. Јесте, Ани и Јелени, па и Клинтону, требало би да буде част што их он брани, али хајде да дода још некога на њихову страну: Наташу Кандић и Соњу Бисерко. И оне су Нешто. Нису освајале турнире, факат, али Ништа их мрзи, па

Двапут ништа је ништа

Пише: Миодраг Зарковић
субота, 21 март 2009 14:43

самим тим спадају у Нешто. Вала, згодне су и за наслов: „Ана и Јелена као Соња и Наташа“.

А што да стане на Наташи и Соњи?! Чекај, има он још сабораца: Мајкл Даглас, Боно, Клаудија Шифер... Је л' се смешкају на пријемима? Смешкају се! Да ли се Клинтон смешка на пријемима? Нормално! Значи, они би се сликали с Клинтонем чак и да је бомбардовао њихову земљу, не морате да студирате логику да бисте то схватили.

Ту је и Хилари – ем је Билова жена, ем је државни секретар, а уз то је и већ почела да прети истом оном Ништа, па би тај Ништа требало дебело да се запита пре него што следећи пут удари на Нешто. Свакако ће у тексту поменути и Хилари.

Сви ће му ти саборци добро доћи у обрачуну са Ништа. Мада, није да је њему било ко неопходан у том обрачуну. Он је Панчић, Теофил Панчић. За разлику од Бонда, Џејмса Бонда, који има Дозволу за убијање, он има Дозволу за вређање. Сам ју је себи издао и још му нико није исту поништио. И то је, нада се, Нешто. У сваком случају, довољно је да га удаљи од онога што је Ништа. А томе, ваљда, свако ко је reasonable мора да тежи. Па, није ваљда демократија смишљена за добробит Ничега?! Или да би Ништа смело да критикује Нешто?! Таман посла.

А све и да јесте, све и да су идејни аутори демократије пошли управо од те претпоставке, сигурно нису мислили и на српско Ништа! Никако! Јер, за српско Ништа, то је потпуно јасно, не важе закони који важе за остала Ништа. То он савршено добро зна. То му савршено одговара. И не би он то мењао ни за шта на свету.

Ни на крај памети му није да проба да нападне неко Ништа које није српско. Далеко било... Јер, шта би се догодило да неким сличним поводом ухвати за гушу Ништа у, рецимо, Америци?! На пример, у вези са Бобијем Фишером. Знате Бобија, то је онај шахиста што је био чак и првак света. Био је национални херој САД у доба „хладног рата“, када је победио Бориса Спаског и прекинуо глобалну доминацију совјетских велемајстора. А прогнан је из Америке када је 1992. пристао на нови дуел са Спаским, али на тлу СР Југославије, која је у то време била под санкцијама. Никада више није смео да се врати у отаџбину, која је убрзо издала и међународну потерницу за њим, јер се усудио да игра шах у држави која је под санкцијама.

Двапут ништа је ништа

Пише: Миодраг Зарковић
субота, 21 март 2009 14:43

О да, могао би Теофил да покуша да преваспита Америчко Ништа. Цео би текст написао на енглеском! Дивота! Могао би да им објасни како је Фишер освајао титуле а они нису, па самим тим немају право да му замерају што он игра у малко другачијој лиги, у којој санкције не важе. Умео би он и њиховој отаџбини да спочита на мушичавим прохтевима, који су, замислите, чак и мушичавији од српских, па потезу и међународне потернице. Опалио би он и њима две, три семантичке заушке, типа „разгађени никоговићи и дегенерици“... Али, зна да би тамо против њега истог часа устало и Ништа и Нешто. И да никада не би били квит.

Уопште, чудни су ти Амери, њиховим „разгађеним никоговићима и дегенерицима“ као да не смеш да поручиш да су управо то. Чим нападнеш њихово Ништа, њихово Нешто нападне тебе! Глупо, али тако је. Зато он и избегава да се качи с њима.

Не качи се ни с Хрватима, а и тамо би имао повода. Ето, кад су забранили Милану Гуровићу да им уђе у земљу, била је то сјајна прилика да им Панчић објасни неке ствари. Знате Гуровића, то је онај кошаркаш што је истетовирао Дражу Михајловића на руци, па га Хрвати прогласили непожељним на својој територији. Страшно! Добро, Дража није Клинтон, не банчи са Дагласом, Боном и Клаудијом, али ипак су га Американци одликовали, а Хрватима смета чак и на нечијој руци. И то не било чијој, већ на руци која је освајала титуле првака света и Европе. На руци која је преко Реџија Милера постигла оне чувене тројке у Индијанаполису. Како Хрвате није срамота да прво моле српске клубове да са њима играју заједничку лигу, а онда забрањују тим истим српским клубовима да им долазе у госте са својим најбољим играчима, јер ови имају „непристојне“ тетоваже? Господе Боже, каква је то „маса сивих типова“! Какав би само текст написао тим поводом!

Али, неће. Зна да би, као и код Амера, хрватско Нешто и Ништа одмах узело њега на зуб. Он би испао грбав. Можда би и њему забранили да им пређе границу, зна он колико су осетљиви када им се учини да их неко вређа. А вероватно би се и Наташа и Соња окренуле против њега. Кад би он Хрватима одбрусио да су разгађени никоговићи, дегенерици, сиви типови, џулови... гарантовано би га Соња и Наташа прве осудиле да шири говор мржње! Шта ће му то у животу?!

Не, не, нема потребе да иде толико далеко. Јесте он храбар, али није луд. На једној страни има српско Ништа. На другој има америчко Ништа, америчко Нешто, плус српско Нешто, вероватно и хрватско Нешто и Ништа, свакако и албанско. Коју ће страну изабрати? Лак избор.

Двапут ништа је ништа

Пише: Миодраг Зарковић
субота, 21 март 2009 14:43

Дакле, да крене са текстом:

„Где смо стали прошле недеље...“